
Desxiframent del disc de Phaistos

Autor:

Data de publicació: 16-04-2024

Phaistos Disc, cara APhaistos Disc, cara BTraducció de Hempl de les línies inicials del disc, de Harper's Magazine[1]: p.196

Moltes persones han afirmat haver desxifrat el disc de Phaistos.

Les afirmacions es poden classificar en desxiframents lingüístics, identificant la llengua de la inscripció i desxiframents no lingüístics. Una lectura purament ideogràfica és semàntica però no lingüística en sentit estricte: mentre que un desxiframent semàntic pot revelar el significat previst dels símbols de la inscripció, no ens permetria identificar les paraules subjacents ni el seu llenguatge.

Una gran part de les afirmacions són clarament pseudocientífiques, si no voregen l'esotèric. Els lingüistes dubten de si la inscripció és prou llarga per ser interpretada sense ambigüitats. És possible que un d'aquests desxiframents sigui correcte, i que, sense més material en el mateix guió, mai sabrem quin. El consens dominant tendeix a l'assumpció d'una escriptura sil·làbica, possiblement barrejada amb ideograma, com les escriptures conegudes de l'època (jeroglífics egipcis, jeroglífics d'Anatòlia, Lineal B).

Alguns enfocaments intenten establir una connexió amb escriptures conegudes, ja sigui els jeroglífics cretencs aproximadament contemporanis o lineals A nadius de Creta, o jeroglífics egipcis o anatòlics. També s'han proposat solucions que postulen una escriptura independent de l'Egeu.

Contingut

Interpretacions lingüístiques

Grec

George Hempl (1911)[1] (interpretació com a grec jònic, escriptura sil·làbica)

cara A primera; Llegir cap a dins; la cara A comença ??????' ??...

Lectures de cànem de la cara A: A-po-su-la-r ke-si-po e-pe-t e-e-se a-po-le-is-tu te-pe-ta-po. (Lo, Xipho el La profetessa dedica botí d'un espòiler de la profetessa.) Te-u-s, A-po-ku-ra. (Zeus ens custodiu.) Vi-ka-na a-po-ri-pi-na la-ri-si-ta a-po-ko-me-nu so-to. (En silenci deixem de banda les porcions més delicades de l'animal encara sense rostir.) A-te-ne-Mi-me-ra pu-l. (Atena Minerva, sigues amable.) A-po-vi-k. (Silenci!) A-po-te-te-na-ni-si tu-me. (Els les víctimes han estat condemnades a mort.) A-po-vi-k. (Silenci!)

F.M. Stawell (1911)[2] (interpretació com a grec homèric, escriptura sil·làbica);

cara B primer; Llegint cap a dins: la cara A comença ?????' ???' ?? ...

No iònic; B30 no és sigmàtic ?????' ?? ?????; B6 és ??, ????, ??–, amb quatre alfes llargues.

Steven R. Fischer (1988)[3] (interpretació com a dialecte grec, escriptura sil·làbica);

cara A primera; llegir cap a dins; 02-12 llegeix E-qe 'escolta't'. [Vegeu el llibre Glyph Breaker (1997) per al compte complet] [cal citació completa]

D. Ohlenroth (1996)[4] (interpretació com a dialecte grec, escriptura alfabètica);

cara A primera; lectura cap a fora; nombrosos signes homofònics

B. Schwarz (1959)[5] (interpretació com a grec micènic, escriptura sil·làbica)

cara A primera; Lectura cap a dins. [cal citació]
comparació amb Lineal B com a punt de partida.

A. Martin (2000)[6] (interpretació com a text bilingüe grec-minoic, escriptura alfabètica)

lectura cap a fora;
llegeix només la cara A com a grega i diu que la cara B és minoica

K. & K. Massey (1998)[7] (desxiframent parcial - interpretació com a dialecte grec, escriptura sil·làbica)

Lectura cap a fora
suggereixen, basant-se en comparacions amb Lineal B, i un suggeriment del lingüista Miguel Carrasquer Vidal, que les paraules marcades per barres inclinades són números escrits, de manera que el disc seria una forma de recepció de mercaderies, dissenyada per ser fàcilment destruïda

M.G. Corsini (2008, 2010) (interpretació com a llengua protojònica, escriptura sil·làbica); cara A primera; lectura cap a fora; (italià) 1348 a.C. Apoteosi di Radamanto. [8][9]

Llengua desconeguda

G. Owens & J. Coleman (2014) (basat en jeroglífics cretencs, lineal minoic A i lineal micènic B); possiblement oració a una deessa minoica. [10][11]

"Protojònic"

J. Faucounau (1975) considera l'escriptura com la invenció original d'un poble ciclàdic i marítim de l'Egeu, els protojònics, que havien recollit la idea d'una escriptura acrofònica sil·làbica d'Egipte a l'època de la dinastia VI. Interpreta el text com a grec "protojònic" en l'escriptura sil·làbica. [12]

Llegint el costat A primer, cap a dins, desxifra un himne (funerari) a un Arion, fill d'Argos, destructor de lasos. La llengua és un dialecte grec, escrit amb considerables ambigüitats fonològiques, comparable a l'escriptura del grec micènic en Lineal B, elaborat artesanalment per Faucounau per adaptar-se a la seva lectura, entre altres coses postulant el canvi de digamma a y i la pèrdua de labiovelars, però la retenció de l'indoeuropeu -sy- (en genitiu singular -osyo, homèric -oio). Faucounau ha reunit proves, que segons ell demostren l'existència de protojònics ja a l'edat del bronze inicial i d'una llengua protojònica amb les característiques requerides durant el bronze final. Ha presentat aquesta evidència en diversos articles i ho ha resumit en dos llibres. [13][14]

El text comença

ka-s (a)r-ko-syo / pa-yi-s / a-ri-o / a-a-mo / ka-s læ-yi-to / te-ri-o-s / te-tmæ-nækas Argoio payis Arion ahamos. Kas læi(s)ton dærios tetmænai "Arió, el fill d'Argos, és sense igual. Ha repartit el botí de batalla". La solució de Faucounau va ser revisada críticament per Duhoux (2000),[cal citació completa] que en particular era escèptic sobre el signe consonàntic s (D12) en l'escriptura altrament sil·làbica, que apareix finalment en la partícula de l'oració kas, però no en nominatiu com ahamos. La majoria dels sil·labaris ometen s en ambdós llocs, o utilitzen una síl·laba que comença per s en ambdós llocs.

Luwià

Achterberg et al. (2004) [15] va interpretar el text com jeroglífic d'Anatòlia, llegint cap a dins, cara A primer. El grup de recerca proposa una data del segle 14, basada en una datació de la tauleta PH 1, la tauleta Lineal A associada.

El grup llegeix els traços obliques dibuixats amb llapis òptic al final d'algunes paraules com un glif 46, i l'identifiquen amb el símbol determinant del nom personal luwià 'r(a/i)', però li assignen el valor '-ti'. El glif Phaistos 01 es compara amb el logotip 'SARU', un caminant o cames caminant en luwià. 02 es compara amb la paraula inicial 'a2', un cap amb corona en luwià. L'11 "arc" s'identifica com el logograma "sol suus", el sol alat conegut pels segells reials luwians. El signe 12 (SHIELD) es compara amb el gairebé idèntic logotip luwià 'TURPI' 'pa' i se li assigna el valor 'tu'. El glif Phaistos 39 es llegeix com el "llamp", logograma del déu Tarhunt, en luwià un jeroglífic en forma de W. [15]

Amb aquestes i altres hipòtesis, arriben a una proposta de traducció del text. Es tractaria d'un document luwià de propietat de la terra, dirigit a un na-sa-tu ("Nèstor"; Datu na-sa-ti) de hi-ya-wa (Ahhiyawa). Els topònims que es llegeixen són pa-ya-tu (Phaistos), ra-su-ta (Lasithi), mi-SARU (Mesara), ku-na-sa (Cnossos), sa 3-har-wa (Scheria), ri-ti-na (Rhytion). Un altre nom personal llegit és i-du-ma-na ("Idomeneu"), governador de Mesara. El text comença

a-tu mi1-SARU sa+ti / pa-ya-tu / u Nna-sa2-ti / u u-ri / a-tu hi-ya-waatu Misari sati Payatu. u Nasati, u uri atu Hiyawa."A Mesara hi ha Phaistos. A Nèstor, al gran [home] d'Ahhiyawa".

Hitita

Vladímir Georgiev (1976) (interpretació com a llengua hitita, escriptura sil·làbica); [16]

cara A primera; lectura cap a fora;

Egipci

Albert Cuny (1914) (interpretació com a document egipci antic, escriptura sil·làbic-ideogràfica); [cal citació]

Semita

K. Aartun (1992) (interpretació com a llengua semítica, escriptura sil·làbica); [17]

cara A primera; lectura cap a fora;

C.H. Gordon; [cal citació]

J.G.P. Millor. [15]

Ideogràfic

F.G. Gordon (1931) (interpretació com a escriptura ideogràfica, traduïda al "basc"[18] Lectura de la cara B primer.

Paolo Ballotta (1974) (interpretació com a escriptura ideogràfica);

H. Haarmann (1990) (interpretació com a escriptura ideogràfica);

Referències

^ Jump up to:un b George Hempl (1911): "La resolució d'un enigma antic: grec jònic abans d'Homer". Harper's Magazine, volum=122, número=728, pàgines=187–198.

^ Stawell (1911).

^ Fischer (1988).

^ Ohlenroth (1986).

^ Schwarz (1959).

^ Martí (2000).

^ Massey, Kevin; Massey, Keith (1998). El disc de Phaistos es va esquarterar? (PDF) (Informe). Arxivat de l'original el 2011-07-13. [Consulta: 2009-07-31].

^ Corsini, Marco G. (2008). "L'Apoteosi di Radamanto: ad un secolo dalla scoperta del Disco di Festo". Corsinistoria (en

italià). [Consulta: 14 novembre 2022].

^ Corsini, Marco G. (2010). "La decifrazione della scrittura pittografica di Festòs" [El desxiframent de l'escriptura pictogràfica del disc de Phaistos]. Corsinistoria. - gènesi del seu desxiframent del disc de Phaistos amb un resum en anglès.

^ Owens, Gareth; Coleman, Joan (2008–2018). "Llegible? Per 'llegir' el disc de Phaistos?" (PDF). ??? ??????. Arxivat de l'original el 29 December 2018. [Consulta: 29 desembre 2018].

^ "El misteriós codi del disc antic finalment es va esquarterar?". HuffPost. 28 d'octubre de 2014.

^ Faucounau, Jean (27 de maig de 2001) [març 2000]. "El disc de Phaistos: un desxiframent estadístic". Anistoriton. 4 (Rev. 5a ed.). Arxivat de l'original el 23 setembre 2015. [Consulta: 15 juny 2013].

^ Faucounau (1999).

^ Faucounau (2001b).

^ Jump up to:un b c Winfried Achterberg, Jan Best, Kees Enzler, Lia Rietveld i Fred Woudhuizen (2004): The Phaistos Disc: A Luwian letter to Nestor. Volum 13 de les publicacions de la Fundació Henry Frankfort.

^ Georgiev (1976).

^ Aartun (1992).

^ Gordon, F.G. (1931). Del basc al minoic: Transliteracions i traduccions de les tauletes minoiques. Londres, Regne Unit: Oxford University Press.

Fonts

Aartun, Kjell (1992). Der Diskos von Phaistos; Die beschriftete Bronzeaxt; Die Inschrift der Taragona-tafel [El disc de Phaistos; la destrala de bronze inscrita; La inscripció de la tauleta Taragona]. Die minoische Schrift : Sprache und Texte [L'escriptura minoica: llengua i textos] (en alemany). Vol. 1. Wiesbaden: Harrassowitz. ISBN 3-447-03273-1.

Balistier, Thomas (2000). El disc de Phaistos - un relat del seu misteri sense resoldre. Verlag Thomas Balistier. - descriu els desxiframents d'Arten i Ohlenroth.

Balod?ma-Polygiannak?, Ef (1996). Ho Diskos t?s Phaistou milaei hell?nika: h? hell?nik? katag?g? t?n Min?it?n ? ?????? ?????? ?????? ?????? [El disc de Phaistos parla grec] (grec). Traducció d'Antikas, T. Atenes: Georgiadis. ISBN 9789603160649.

Faucounau, Jean (1999). Le déchiffrement du Disque de Phaistos (en francès). París.

Faucounau, Jean (2001b). Les Proto-Ioniens : histoire d'un peuple oublié (en francès). París.

Fischer, Steven R. (1988). Evidència del dialecte hel·lènic en el disc de Phaistos. Herbert Lang. ISBN 3-261-03703-2.

Georgiev, Vladimir (1976). "Le déchiffrement du texte sur le disque de Phaistos" [El desxifrat del text del disc de Phaistos]. Linguistique Balkanique (en francès). 19: 5-47.

Hausmann, Axel (2002). Der Diskus von Phaistos: Ein Dokument aus Atlantis [El disc de Phaistos: Un document de l'Atlàntida] (en alemany). BoD GmbH. ISBN 3-8311-4548-2.

Kvashilava, Gia (2008). Al disc de Phaistos com a mostra de Colchian Goldscript i els seus guions relacionats (Reportatge) – via academia.edu.

Martin, Adam (2000). Der Diskos von Phaistos – Ein zweisprachiges Dokument geschrieben in einer frühgriechischen Alphabetschrift [El disc de Phaistos – Un document bilingüe escrit en un alfabet grec antic] (en alemany). Ludwig Auer Verlag. ISBN 3-9807169-1-0.

Ohlenroth, Derk (1996). Das Abaton des lykäischen Zeus und der Hain der Elaia: Zum Diskos von Phaistos und zur frühen griechischen Schriftkultur [L'abató de Zeus liceu i el bosquet d'Elaia: Sobre el disc de Phaistos i sobre l'escriptura grega antiga] (en alemany). M. Niemeyer. ISBN 3-484-80008-9.

Pomerance, Lleó (1976). El disc de Phaistos: Una interpretació dels símbols astronòmics. Göteborg: Paul Astroms forlag.

Kelley, D.H. (estiu 1979). «[sense títol citat]». The Journal of Archaeoastronomy (ressenya del llibre). II (3).

Revesz, Pere Z. (2016). «Una traducció assistida per ordinador del disc de Phaistos». Revista Internacional d'Informàtica. 10 (1): 94–100.

Stawell, F. Melian (1911). "Una interpretació del disc de Phaistos". La revista Burlington per a entesos. Vol. 19, núm. 97. pàgines 23-38. JSTOR 858643.

Schwartz, Benjamí (1959). "El disc de Phaistos". Revista d'Estudis del Pròxim Orient. 18 (2): 105–112. DOI:10.1086/371517. S2CID 162272726.